

Dường như đọc được tư tưởng nàng, Nguyễn Biên - phải, hẳn là Nguyễn Biên, giám đốc trú, sư KC - phân vua :

— Có đừng ngại. Tôi chỉ lái xe trên toàn đường tối. Tôi rất đúng đắn. Và nếu tôi không làm, nhân viên của tôi cũng rất đúng đắn. Theo chỉ thị, mọi hành động sấm sỡ đều bị trừng phạt nặng. Nhân viên của tôi có làm có bất mãn không ?

Nàng đáp :

— Không. Tuy nhiên, ông ta quá khờ khạo nếu không là tàn nhẫn. Tôi không thích gặp lại ông ta nữa.

— Vâng, từ nay tôi sẽ gặp cô.

— Thú thật là tôi chán lắm rồi. Tôi sợ thì đúng hơn. Sớm muộn, vai trò của tôi sẽ bại lộ. Tôi hy vọng các ông buông tha tôi.

— Cô dùng chữ không đúng. Có lẽ ông phải là tù nhân để chúng tôi buông tha. Chúng ta hợp tác, vợ nhau để làm một việc lớn. Thôi, biết cô bận, tôi không dám giữ cô lâu. Lẽ ra, tôi chờ cô đăng lại cáo trên báo, như đã hẹn trước, để tôi nhận tài liệu, nhưng lệnh trên muốn cô cung cấp ngay mọi tài liệu liên quan đến vụ Lê Tùng.

— Tôi chỉ có một cái phim mà thôi.

— Phim gì ?

— Về một nội lệnh của tổng thanh tra Tống Văn Bình. Nội lệnh được ký hôm nay, gửi cho nhân viên ban H-4. Nội dung chỉ gồm một bản như hường lệ, nghĩa là chỉ đánh máy mỗi một không dùng giấy cạc-bon, từ nay tôi mang cho nhân viên H-4 đọc, rồi mang về cất trong tủ sắt.

— Nội lệnh về việc gì ?

— Như tôi đã nói, về việc Lê Tùng. Tổng thanh tra ra lệnh cho toàn thể nhân viên H-4 không được tiết lộ Lê Tùng là trưởng phòng. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị nghiêm trị,

— Tại sao cô chụp được ?

— Vì tôi là người đánh máy, và cũng là tổng thư văn.

— Có đọc bản định chánh của Phủ Thủ tướng chưa ?

— Rồi.

— Ý kiến cô thế nào ?

— Tôi không có ý kiến nào cả.

— Nhân viên của tôi báo cáo là cô chỉ hợp tác một cách miễn cưỡng, không tỏ ra thích thú. Một lần nữa, cô cần biết rằng gia đình cô ở Thanh Hóa hoàn toàn nằm trong sự hợp tác của cô.

— Tôi chán lắm rồi.

— Làm nghề này, ai cũng chán, không riêng cô. Song, chán mà không bỏ được. Chúng tôi chỉ quên cô lần này nữa thôi. Cô nghĩ ra sao về bản định chánh đăng trên mặt báo ?

— Hôm qua, tôi đang đánh máy trong phòng thì nghe ông tổng thanh tra Văn Bình gọi điện thoại cho Việt tấn Xã, hỏi về bài định chánh. Ông giám đốc Việt tấn Xã đáp là bài này đã được in trong bản tin Việt ngữ buổi sáng, và các báo sẽ đăng trong ngày. Các báo ra chiều nay đều loan tin Lê Tùng trên trang nhất, chắc ông đã đọc.

— Thông thả, tôi cần biết thêm một vài chi tiết. Tin tức tình báo cần rõ ràng, nếu có điều kiện, phải ghi cả ngày giờ nữa. Văn Bình gọi điện thoại hỏi mấy giờ ?

— Khoảng 5 giờ chiều.
 — Tại sao cô nhớ là 5 giờ chiều ?
 — Vì Văn Bình hẹn tôi đi xem chiếu bóng buổi tối. Sau đó, tôi xem đồng hồ thì Văn Bình quay điện thoại.

— Ai cung cấp ảnh Lê Tùng cho các báo ?
 — Tôi không biết.
 — Đọc bên dưới, tôi thấy hàng chữ Sài Gòn ảnh xã. Tổ chức này do ông Hoàng kiểm soát phải không ?
 — Không, đây là của tư nhân. Của các nhiếp ảnh viên tổ hợp lại, bán ảnh cho báo chí.
 — Tại sao họ có hình Lê Tùng ?
 — Năm ngoài, Lê Tùng bị ra tòa.
 — Camera cô. Có biết tại sao Phủ Thủ tướng phải đình chánh không ?
 — Tôi không biết.

Xe hơi đã tới đại lộ Phan đình Phùng. Ảnh đèn những tiệm ăn sầm uất giữa đường Đinh tiên Hoàng tắt lại. Quỳnh Bích nhìn được rõ mặt Nguyễn Biền. Nàng thấy miệng hắn mỉm lại, trong vẻ suy nghĩ day dứt.

Hắn quẹo vào đường Phan kế Bình, một trong những con đường nhỏ tối om của đô thành Sài Gòn. Cách lái xe từ tốn, khoan thai, tôn trọng luật lệ giao thông của Nguyễn Biền chứng tỏ hắn ở Sài Gòn đã lâu, hoặc đã được huấn luyện chu đáo.

Giảm bớt tốc lực, hắn bắt sang đèn đề khác :
 — Giờ tôi muốn hỏi về cô Huệ Lan. Cô đối với Huệ Lan ra sao ?
 Nàng buông thông :
 — Không thân lắm.

— Huệ Lan là tình nhân của Lê Tùng phải không ?
 — Phải. Hai người sửa soạn lấy nhau.
 — Huệ Lan làm ở phòng nào ?
 — H.4.
 — Phụ trách tài chính ?
 — Vâng.
 — Thái độ của Huệ Lan ra sao trong vụ Lê Tùng ?
 — Tôi không biết. Tuy nhiên, tôi thấy họ yêu nhau tha thiết. Sau khi ở khám ra, Lê Tùng gặp Huệ Lan liền.

— Hiện Lê Tùng ở đâu ?
 — Tôi không biết.
 — Theo cô, có thật Lê Tùng biệt tích không ?
 — Tôi không biết.

Câu trả lời của Quỳnh Bích làm Nguyễn Biền yên tâm. Nàng chưa biết Lê Tùng đã rời Sài Gòn hẳn bèn đặt một câu hỏi khôn ngoan :

— Huệ Lan đang là nhân viên Mật vụ tại sao ông Hoàng không cấm đoán giao du với Lê Tùng ?
 Quỳnh Bích lắc đầu :

— Tôi không hiểu lý do. Cách đây 2 hôm Huệ Lan được kêu tới văn phòng tổng thanh tra Văn Bình. ?

— Vâng. Tổng thanh tra Văn Bình. Trong văn phòng tổng thanh tra khi ấy có tôi, Huệ Lan bị căn vặn về sự giao du thân mật với Lê Tùng. Thoạt đầu, nàng không nói song vì Văn Bình hăm dọa...

— Hăm dọa như thế nào ?
 — Sẽ dùng kỷ luật.
 — Nghĩa là ám sát ?

— Không. Việc ám sát chưa hề xảy ra. Nhân viên phạm kỷ luật thường bị cách chức, giáng cấp hoặc bị đưa ra tòa án quân sự, hoặc bị đưa đi an trí một thời gian.

— Văn Bình muốn Huệ Lan khai những gì ?

— Chi tiết của mọi cuộc gặp gỡ.

— Kể cả gặp gỡ trong phòng kín.

— Vâng. Hai người gặp nhau, không ngoài mục đích yêu đương. Cho nên, tôi hơi ngạc nhiên trước thái độ tò mò vô lý của Văn Bình.

— Không vô lý đâu, cô ạ. Tò mò là một trong các đức tính cần thiết của người điệp báo. Huệ Lan có tiết lộ điều nào lý thú không ?

— Không. Văn Bình cho nàng 24 giờ để suy nghĩ. Quà thời hạn này, nàng phải báo cáo nhất cử nhất động của Lê Tùng cho Văn Bình.

— Thời hạn này đã hết rồi. Huệ Lan khai ra sao ?

— Tôi không thấy nàng lên văn phòng tôi nữa.

— Tại sao cô không hỏi nàng, hoặc hỏi tổng thanh tra Văn Bình ?

— Tưởng đây là chuyện tầm thường nên tôi không quan tâm tới. Vì các ông đã cho tôi nghỉ.

— Đáng tiếc. Ngày mai, phiền cô hỏi khéo Văn Bình.

— Sự không đi đến đâu. Văn Bình phăng ra thì khôn.

— Cô sẽ lựa lời mà hỏi. Và lại, cô nên hỏi vào lúc hắn bị xúc động mãnh liệt.

— Trời ! tôi không thể biến thành người máy. Tôi không thể lợi dụng tình yêu của Văn Bình.

— Cô yêu hắn rồi ư ?

— Vâng.

— Thoạt đầu, cô cam kết là chỉ yêu hắn vì sự đòi hỏi của công tác.

— Tôi tưởng như vậy, nhưng càng đi sâu vào tôi mới thấy khó khăn, hoàn toàn khó khăn. Văn Bình cũng thành thật yêu tôi.

— Có dở hơi lắm. Giả chúng tôi yêu cậu cô đầu độc Văn Bình, hoặc lấy những tin tức có hại cho Văn Bình, cô khước từ là đúng. Vì chấp nhận là phản lại người yêu. Nhưng trong trường hợp này, người yêu của cô không thiệt hại, không mất mát gì hết. Cô đã nghĩ ra chưa ?

Quỳnh Bích lặng thinh.

Nguyễn Biên nói tiếp :

— Tôi hiểu lòng cô lắm. Sự rụt rè của cô chỉ là phản ứng tất nhiên của mọi người đàn bà. Cô trung thành với nhiệm vụ, song lại bị tình yêu dẫn dắt. Thật ra, cô đáng được khen, không đáng chê. Gia đình cô ở quê nhà sẽ hạnh diện vì cô.

Đêm nay, cô hãy nghĩ kỹ, rồi trưa mai hẹn với Văn Bình. Kinh nghiệm cho thấy không người đàn ông nào trên trái đất còn giữ được thần trí tỉnh táo trong khi ân ái với mỹ nhân. Cô sẽ tìm cách vượt ve hắn, kích thích hắn, rồi...

— Tôi không phải là con diêm...

Xin lỗi cô. Tôi không bao giờ có ý nghĩ sống sượng như vậy. Nhưng cô Quỳnh Bích ơi, người đàn bà chỉ được gọi là con diêm nếu bản thân thể của mình để lấy tiền tiêu. Dùng thân thể đẹp để để phụng sự một mục đích cao xa lại là ân nhân của tổ quốc. Tôi không dám nài ép, vì đó là quyền riêng của cô. Tuy nhiên, tôi chỉ muốn cô nghĩ đến đại cuộc, nghĩ đến mẹ cô, các

em cô...

Một lần nữa, người ta lại mang gia đình ra để bắt chẹt. Và như mọi lần, Quỳnh Bích chịu thua.

Xe hơi chạy bon bon trên đường Trần Quang Khải, gần đến ngã ba Hai Bà Trưng. Nguyễn Biên lái sang bên trái, giọng đột nhiên thay đổi :

— Văn Bình vừa ở trong phòng cô phải không ?

Mặt đỏ gay, nàng đáp :

— Phải.

— Lẽ ra, cái áo được đưa vào cho cô trước khi đèn tắt trong phòng.. Song tôi không muốn phá đám cuộc vui của hai người. Tôi chờ xong xuôi mới bấm chuông.

— Té ra ông núp ngoài cầu thang.

— Không đúng. Tôi ở dưới đường, cách nhà cô hơn một trăm thước. Vì cần gì núp ngoài cầu thang mới nghe được tiếng nói trong phòng. Tôi có vành tai thính lắm cơ ạ. Vành tai diện tử. 500 đô la, mua ở Hồng Kông.

Nguyễn Biên mở hộp táp lô, lấy ra một cái hộp vuông, rồi nói, giọng tự đắc :

— Mọi âm thanh trong phòng cô đều được thu vào băng nhựa ti hon trong máy này. 500 đô la cái máy ghi âm. 400 đô la nữa, tiền mua cây đèn, hao hao như đèn pha xe hơi. Ngọn đèn ở về trái xe hơi là ngọn đèn giả hiệu, được dùng để truyền dẫn âm thanh từ phòng cô vào băng ghi âm của tôi.

Cô đừng giận nhé ! Văn Bình nói nhiều câu ri ròm ghê. Đàn bà mê hắn là đúng, vì hắn biết dùng những danh từ lạ lùng. Chính tôi là đàn ông khô khan, cứng nhắc mà cũng nổi gai ốc

khi nghe hẳn phê bình những bộ phận thiên phú trên cơ thể của cô.

— Tôi van ông..

— Vâng, tôi sẽ không nói nữa. Sở dĩ tôi nhắc lại là để xác định với cô rằng chúng tôi có tai mắt khắp nơi Bên trong cơ quan điệp báo của ông Hoàng, chúng tôi có người, khá nhiều người. Những người này không biết nhau, và có nhiệm vụ thu lượm tin tức, đôi khi kiểm soát, theo dõi lẫn nhau. Có làm việc cho chúng tôi, song bên cạnh cô đã có nhiều người như cô. Vì vậy, cô nên thành thật. Cô cũng nên đặt quyền lợi công tác lên trên quyền lợi tình ái riêng tây. Cô nghĩ sao ?

Quỳnh Bích ghen ngào :

— Vâng.

Nguyễn Biên vòng xe vào đường Nguyễn Văn Thỉnh, đầu sát lề, xế tòa báo Thần Chung. Hắn dặn nàng :

— Vì điều kiện an ninh, tôi không thể thả cô xuống gần nhà. Tôi tin rằng giờ này nhân viên của ông Hoàng đang canh chừng phòng cô.

Quỳnh Bích sửng sốt :

— Tôi bị ông Hoàng nghi ngờ rồi ư ?

— Chưa. Ít ra là trong lúc này. Theo chỗ tôi biết, biện pháp an ninh đã được áp dụng đối với nhân viên, ngay sau khi xảy ra vụ Lê Tùng. Biện pháp an ninh gồm 3 nấc : thứ nhất, đối với nhân viên trung cấp, giữ chức vụ quan trọng tương đương tại Trung ương, sẽ có mặt vụ canh chừng nhà ở, đề phòng bị chúng tôi ám sát, bắt cóc ; thứ hai, đối với nhân viên bị tình nghi, canh chừng và theo dõi, thứ ba, đối với nhân viên bị tình nghi đặc biệt.

thì canh chừng và theo dõi đặc biệt.

— Theo ông, tôi bị liệt vào hạng nào ?

— Hạng thứ nhất. Ông Hoàng chưa ngờ vực cô. Ông Hoàng chỉ cho nhân viên canh chừng mà không theo dõi cô.

— Ông tài thật.

— Cảm ơn lời khen ngợi của cô. Riêng tôi, tôi chẳng có tài cán gì. Tôi chỉ là một bánh xe trong bộ máy vĩ đại. Có cũng vậy, bộ máy quay, bánh xe cũng phải quay.

— Tôi hiểu rồi.

— Cô thông minh lắm, tôi biết. Cảm ơn cô đã giúp tôi hôm nay. Bây giờ, cô xuống xe trở về nhà Song cô dừng về bằng đường Hai Bà Trưng. Phiên cô ra đường Tự Do, đi thẳng tới ngã tư Gia Long, rồi quẹo tay phải. Chúc cô ngủ ngon và đẹp thật nhiều mộng.

Hơn ai hết, Nguyễn Biên biết đêm nay Quỳnh Bích sẽ không tài nào ngủ được.

Hắn cũng thức suốt đêm như nàng.

Đêm ấy, ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ, cũng thức. Thức bên phích cà phê đặc xít, và bên đống hồ sơ cao ngất liên quan đến vụ Lê Tùng.

..

— Lê Tùng, anh không giấu diếm được tôi đâu.

— Lê Tùng, anh chưa thành thật.

Tiếng nói của đại tá Bùi Vinh vang dội bên tai Lê Tùng. Chàng có cảm giác như trái tim và khối óc bị điện cao thế giật mạnh. Song chàng cố giữ bình tĩnh để bàn tay khỏi run, vì chàng biết rõ Bùi Vinh đang nhìn chằm chằm vào bàn tay chàng dò xét phản ứng.

Lấn lộn trong nghề, chàng không lạ gì

phương pháp « đánh phủ đầu » quá quen thuộc này. Đối phương bắt nọn trước, nếu yếu bóng vía chàng phải bàng hoàng lo sợ. Nhưng cũng có thể Bùi Vinh thành thật.

Lê Tùng bèn ung dung đáp :

— Anh không tin tôi là quyền của anh. Song giữa những người điệp báo chuyên nghiệp, tôi cần nói anh biết là tôi chẳng đại gì đối gạt, vì sớm muộn anh sẽ phăng ra. Và lại, tôi là kẻ ra đi, không hy vọng trở về, đâu muốn đâu không, các anh là đồng minh của tôi chớ ng lại ông Hoàng, và đâu muốn đâu không tôi phải hợp tác thành thật.

Bùi Vinh mỉm cười :

— Anh biện hộ rất xác đáng, tuy nhiên tôi có đủ chứng cứ về việc anh chưa hoàn toàn thành thật. Chẳng hạn, về thời gian anh hoạt động ở Hà nội.

— Hồi nào ?

— Tháng 6-1965.

— Hồi này, tôi đã về Nam.

— Trước khi về anh liên lạc với một nhân viên ở Chợ Hòm.

— Đúng. Tôi đã nói rõ vụ này với đại tá Tú và Chu Nghị ở Hồng Kông.

— Còn một điều anh quên. Nhân viên này là ai ?

— Ồ, đây là một chi tiết nhỏ nhặt. Tôi đã cho các anh biết hết cơ sở thì còn giấu tên người làm gì vô ích. Nhân viên này là Y-43.

— Tại sao số hiệu nhân viên lại chia ra Z, Y XX ?